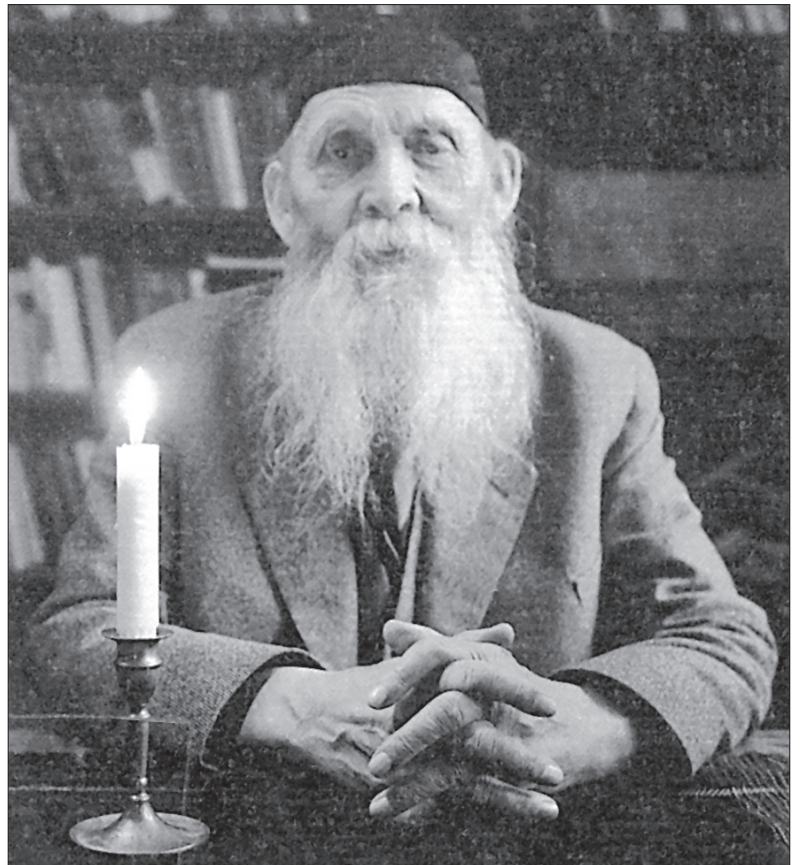

8214
LUMIKUKKAhopea tai pronssi
design Marja Suna**“Sulamattomat lumikukat sulattavat sydämiä”**Pikkuriipus pronssi 42,- hopea 59,- 3-kukkainen riipus
Korvakorut pronssi 48,- hopea 57,- hopeaa 120,-· AINA EDULLISET HINNAT ·
KIHLA - KELLO
· TAULUMÄEN TORIN LAIDASSA ·**Tilaa Ilmari-tuotteita,
tuet toimintaamme!****Ensiapu-
laukku**
30 €/kpl**Fleecepeitto**
19 €/kpl
- lahjapakkauksessa
- värit: sininen ja
punainen**Ilmari-leluhelikopteri**
35 €/kpl**Satukirja, Matias Marsu
pistää tuulemaan**
15 €/kpl**Sammutuspeitto**
20 €/kpl
koko: 120 x 180cmTilaa myös muita tuotteitamme tai osallistu
puhelinkeräykseemme! Tilaa tuotteita toimistoltamme,
puh. 017 551 2565 tai www.ilmarihems.fi

Kuva kirjasta Taatan joulu, toimittanut Panu Rajala.

**Taatan joulusaarnojen
synnystä 60 vuotta**

Monille iäkkäämmille ihmisille joulun viettoon on kuulunut radiosta kuunneltuna Taatan, Frans Emil Sillanpään (1888-1964) joulupakinat eli joulusaarnat, kuten kirjailija niitä itse kutsui. Nobel-palkinnon v. 1939 saanut Sillanpää omaksui itselleen koko kansan taatan eli isoisan roolin. Hän rupesi muistelemaan lapsuutensa ja nuoruutensa jouluja Miinan ja Pransun kanssa Myllykolon mökissä.

Joulusaarnojaan Taata luki radiossa 19 kertaa. Viimeisin niistä kuultiin v. 1963. Lähettykset olivat nauhoitettuja. Ensimmäinen joulusaarna kuultiin radiosta tapaninpäivänä v. 1945. Siitä tulee kuluneeksi nyt 60 vuotta. Pakina on pitkä, joten ohessa siitä on vain katkelmia. Kokonaisuudessaan se on luettavissa mm. Valittujen Palojen v. 1979 toimittamassa teoksessa Sitä joulua en unohda ja Panu Rajalan v. 1986 toimittamassa teoksessa E.E. Sillanpää Taatan joulu.

Joulu – kuinka monella äänellä ja äänenpainolla tuo sana taaskin on lausuttu ja kuinka monella ajatuksella se on ajateltu ihmellisissä aivokammioissa ja sitä on aprikoitu sillä pienellä avaruuden pallerolla, jota me tällä vähäpätöisellä kielellämme Maaksi sanomme. ...

Aatosta juhla korkein – se oli yhteisen kansan toteamus siihen aikaan, jota tässä muistelen. Ja aattoamun varhaisella minäkin lapsuudessaani aina elin joulun ensimmäisen säveleen kuin sen ensimmäisen tunnelman. Minä makaan vielä peiton alla siellä tienpuoleisessa peräsängyssä. Siellä minä makaan, mutta herännyt jo olen. Silmiini loimottaa asiallinen koivuvalkea sieltä ovisinän keskivaiheilla sijaitsevasta pirttimuurin pesästä. ... Jouluaaton aamuhetki on. ...

Niin joulu alkoi. Sillä vaikka jouluaaton päiväsaikaan ikäänkuin uhallä sisältyykin joitakin toimia ja tuokioita, jotka ovat peräti arkisia, niin joulu kuitenkin on. Se on likellä ja hyvällä puolella – ensimmäisenä pikkupyhänä jo sanotaan, että se on likellä, mutta pahalla puolella. Nyt “meidän äite” – Pransun Miina koko päivän liikkuu jollakin lailla juhlavammin ja arvokkaammin. ... on eräs pikkuinen hieno periaate, jota kunniallisen ihmisen on tänäpä noudatettava. Kaikki välttämättömät arkityöt ja varsinkin joulun valmistukset on saatava pois käsistä päivännäöllä. Se on niin luja määräys, että se koskee saunassakäyntiäkin. ... Nyt sinne mennään päivännäöllä ja ennen ateriaa. Kun saunasta on palattu, tuntuu juhlalliselta vetää yllensä vaatteet – vieläpä vähän hieneämmät kuin mitä olivat ne pihkaiset ketteet, jotka mies äsken heitti yltään. ...

Ja niin oli sitten joulu lopullisesti “sisässä”, kuten sanonta kuului. Väen mahat oli täynnä oivallista ravintoa eikä puhdetöistä tarvinnut piitata. ...

Vuoden runsain ateria siinä pienessä salomaan mökissä. ... Minä seisoin tuossa pöydän nurkan kohdalla haltioituen välissä, ei sopinut miehen istua ruokapöydän viereissä arkenakaan, ennenkuin oli itse jollakin tavoin osallistunut sen aterian hankkimiseen – se siinä muistaakseni oli sääntönä.

Mutta nyt oli sääntönä se, että tuo vuoden runsain ruokapöytä jätettiin sillessä, kun siitä oli Taivaallista Isää kiitetty ja siltä ylös noustu. Ruokat saivat olla siinä juhlallisesti astioissaan. Toinen samanlainen poikkeussääntö oli se, että tänä yönä ei oikein asiallisesti riisuuduttu, vaan pidettiin yllä ne pukineet, joiden verhossa tuo juhla-ateriakin oli nautittu. Pieni poikakin sai mielensä mukaan loikoilla lämpöisillä pahnoilla. Kunnes unen voittaessa hän tunsi, kuinka oma äiti hänet siitä kohli syliinsä ja niine hyvineen laski sängylle sinne oman selkensä taakse. Siinä saattoi poika vähäksi aikaa herätäkin – saattoi kuulla kuinka äijä Pransu kanssa yritti veisata jouluvirttä. ...

... Minä haluan heikoilla voimillani toistaa teille sen taivaallisen tervehdysten, jonka minä itse olen lapsena oppinut ja saarnatuolien korkeuksista muutamia kertoja kuullut. Urut ovat arvokkaasti hyräillen sitä säestäneet ja kynttilöiden liekit ilmavirtojen väreytyksellä hartaasti huojuneet.

Kunnia olkoon Jumalalle korkeudessa. ... Minä rukouilen sen nimen kantajalle – kun hän tuolla korkeuksien loputtomuudessa ajasta aikaan ja kaiken ajan ulkopuolella ikuisesti elää ja vaikuttaa; minä tunnustan – ja rukouilen hänelle kunniaa kaikkien minun käsitepiirieni yli. ...

Ja olkoon Maassa rauha. Aineellisen elämän valtapiirissä ei koskaan voi vallita täydellistä rauhaa, sen kannalta puhuen täydellinen rauha on yhtä kuin kuolema. Mutta aineellisen taistelupiirin ylä- ja ulkopuolella me tajuamme sykkivän toisen elämän ja sen elämän “maahan” me sitä rauhaa pyydämme. ... Ja me ponnistamme uskoaksemme, että niin tosiaankin tapahtuu. Ja mitä varmemmin se tapahtuu, sitä varmemmin on myös meillä ihmislapsilla hyvä tahto!

Minä lopetan tämän vaatimattoman esitykseni muutaman sekunnin äänettömään rukoukseen siitä, että meillä poloisilla tosiaankin vielä kerran ja yli kaikkien aikojen ja paikkojen olisi hyvä tahto!